

РЕШЕНИЕ

№ 5844

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6286** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. Й., [дата на раждане], гражданин на Р.Б. и Х., чрез адв. О. Б., срещу Отказ рег.№ 5364р-12669/30.05.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от директора на дирекция“Миграция“ – МВР.

В жалбата са развити доводи, че така оспореният отказ е не е връчен по законоустановения начин, т.к. като при посещение в сградата на дирекция „Миграция“ – МВР от страна на адвоката на жалбоподателя, служителят на дирекция „Миграция“ - МВР е заявил, че постановеният отказ е влязъл в сила и нищо не може да се направи, освен отново да се депозират документи за нова процедура. Твърди, че на електронната поща на пълномощника на жалбоподателя е получено съобщение на основание чл.61 от АПК, с което уведомяват Д. Й., че спрямо него е издаден индивидуален административен акт - отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България във връзка с основанието на чл.33, ал.3 от Закона за чужденците в Р България. Счита, че административният орган в нарушение на чл. 3 от АПК е действал извън рамките на правомощията си, установени от закона, като не е спазил изискванията установени от закона по отношение на субектите на административния процес като не са упражнили своите задължения в интерес на българската държава и общество и с действията си са нарушили правата, свободите и

законните интереси на чужденеца. Той не е уведомен нито на посочения адрес, нито на посочената електронна поща. Моли съда да отмени отказа.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв.Б., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по съображения, изложени в нея. Претендира разноски по представен списък. В указания срок не са представени писмени бележки.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" в МВР, редовно призован, чрез юрк.Ч. оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не изразяваща становище по делото.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление рег. № Г-4058/27.10.2022г. за разрешаване на постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Р. България, подадено от Й. Д., гражданин на Република Б. и Х.. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл.34, ал.1 и чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, а именно: копие на национален паспорт; удостоверение за раждане; удостоверения за раждане на възходящи роднини; свидетелство за съдимост; трудов договор, регистриран в НАП; нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

При осъществяване на контрол по спазване на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал.1, т.6 от Закона за министерството на вътрешните работи и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег.№ 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване на Д. Й., на 25.01.2023г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“, на адреса, който същият е деклариран, че пребивава, съгласно представената нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. В хода на проверката Д. Й. не е установен.

Видно от докладна записка рег. № 5364р-2491/30.01.2023г., на адреса в [населено място], [улица], жалбоподателят не е пребивавал, като информацията е предоставена от наемодателката на чужденеца г-жа М. Й.. От г-жа М. Й. е снето писмено сведение, в което посочва, че от два месеца апартаментът е необитаем поради предстоящ ремонт. В обяснението си г-жа М. Й. е потвърдила писмено, че апартаментът е негоден за живеене и лицата, на които е предоставила декларации за осигурено жилище, не живеят там.

С оглед установяване дали жалбоподателят работи на територията на страната е извършена проверка от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, на адреса на фирма „Войнович“ ЕООД, при която се установява, че адресът по седалище на фирмата, обявен в Търговския регистър, а именно [населено място], [улица], не съществува. След извършени проверки не е установено работното място на чужденеца.

Междувременно, в резултат на извършени справки в АИС „Граничен Контрол“ се установява, че Д. Й. е напуснал територията на Република България на 27.10.2022г.,

непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента няма регистрирани последващи влизания на територията на страната. Влязъл е еднократно на територията на Република България и не се е установил в страната.

На 30.05.2023г. директорът на дирекция "Миграция" е издал процесният отказ - № 5364р-12669, с който на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 19-23 и 26 ЗЧРБ. Административният орган, при извършени проверки е установил, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението, жалбоподателят е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган - адрес на пребиваване, на който реално не пребивава. Административният орган е приел, че той никога не се е установявал на територията на Р.България, доколкото е установено, че е влязъл и излязъл еднократно на територията на страната за периода от 27.10.2022г. в 07,56ч. до 27.10.2022г. в 16,00ч. Съгласно мотивите на административния орган, при извършени проверки е установено, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца. При такива изводи ответният орган е постановил процесният административен акт.

По делото са приети като доказателства, представените с административната преписка документи, както и допълнително представените от страните.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.9) в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР в съответствие с правомощията, предоставени му с нормата на чл.25, ал.3, изр.второ ЗЧРБ и чл.57 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в РБългария.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Съобщението за започване на административното производство е надлежно връчено на жалбоподателя, като му е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Според чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход. Процедурата е развита в чл.11, ал.5 и ал.6 ППЗЧРБ. Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа №3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на МВР по ЗДТ,

могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д.-МВНР документ за платена такса за визата.

Съдът съобрази нормата на чл.26, ал.1 ЗЧРБ, според която се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4 от закона, касаещ основанията за откази от издаване на виза или влизания в страната, сред които е и основанието по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

За да издаде обжалвания отказ, Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е приел, че при подаване на заявлението молителят е декларирал неверни данни, заявявайки адрес, на който не пребивава. Изтъкнал е, че с тази декларация молителят го е въвел в заблуждение. Допълнил е, че макар да е представил актуален трудов договор по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ, сключен за минимум от шест месеца, молителят не би могъл да изпълнява задълженията си за длъжността "техник-механик" в "Войнович" ЕООД с месторабота в [населено място], както е отразено в трудовия договор, тъй като не пребивава на територията на страната.

Спорът относно приложението на материалния закон.

От съдържанието на приложените докладни записки, представляващи официални документи, изготвени от служители на дирекция "Миграция" и от даденото сведение от М. П. Й. безспорно се установява, че данните, декларирани от молителя, че възнамерява да пребивава в РБългария на адрес [населено място], [улица], са неверни. Официалният документ, според правилото на чл.179, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс, съставлява доказателство за изявленията пред длъжностно лице и за извършените от него и пред него действия. Съдържанието на документите не е опровергано в хода на съдебното производство, поради което съдът следва да зачете материализираните в тях писмени изявления.

Правилно е прието от органа наличие на основание на молителя да бъде отказано издаване на разрешение за пребиваване, независимо че формално е представил всички изискуеми по чл.34, ал.1 ППЗЧРБ документи и е спазил срока по чл.34, ал.2 и по чл.34, ал.3 от правилника. Обстоятелството, че е удостоверен българският му произход, не е достатъчно да се завърши процедурата по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ с издаване на положителен за заявителя административен акт. Цитираната разпоредба предвижда облекчена процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване, но при прилагане на императивните материалноправни изисквания на чл.26, ал.1 ЗЧРБ.

Макар чужденецът да е представил трудов договор, сключен с български работодател и регистриран в НАП, реално той не е работил по него, тъй като за периода от 27.10.2022г. до 30.06.2023г. от справката от информационната система на дирекция "Миграция" се установява еднократно влизане на територията на РБългария с едnodневен престой.

Налага се изводът, че оспореният отказ съответства на материалния закон. Актът е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, без нарушения на административно производствените правила и без противоречие с целта на закона, поради което е законосъобразен. Ето защо жалбата следва да се отхвърли.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават

и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правен ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правния ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБългария. Използването от тези служби правен основане за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон -ЗЧРБ. Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за нарушаване на основни права и свободи.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37, ал.1 от ЗПП вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.26, ал.11 от ЗЧРБ и чл.143 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Й., [дата на раждане] , гражданин на Р.Б. и Х., чрез адв. О. Б., срещу Отказ рег.№ 5364р-12669/30.05.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от директора на дирекция“Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА Д. Й., [дата на раждане] , гражданин на Р.Б. и Х., да заплати на дирекция "Миграция" в МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: